

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 483/2015-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. novembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom Mgr. Dávidom Štefankom, Advokátska kancelária, Kutlíkova 17, Bratislava, pre namietané porušenie čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Tp 38/2015 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Tp 38/2015 **p o r u š i l** právo [REDAKOVANÉ] na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. [REDAKOVANÉ] **p r i z n á v a** úhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,72 € (slovom tristopäťdesiatpäť eur a sedemdesiatdva centov), ktorú je Okresný súd Nitra **p o v i n n ý** vyplatiť na účet advokáta Mgr. Dávida Štefanku, Advokátska kancelária, Kutlíkova 17, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Sťažnosti [REDAKOVANÉ] vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 483/2015-23 z 12. augusta 2015 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) pre namietané porušenie čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Tp 38/2015.

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovateľka priamo v sťažnosti z 18. mája 2015 a okresný súd vo vyjadrení z 23. septembra 2015 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa zo 14. mája 2014 bola sťažovateľka obvinená z obzvlášť závažného zločinu poisťovacieho podvodu podľa § 223 ods. 1 a 3 písm. c) a ods. 5 písm. a) v spojení s ustanovením § 138 písm. b) a i) Trestného zákona. Uznesením okresného súdu sp. zn. 33 Tp 38/2014 zo 16. mája 2014 bola sťažovateľka vzatá do väzby z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Následne boli podané viaceré žiadosti o prepustenie sťažovateľky z väzby, resp. bolo rozhodované o predĺžení jej väzby. Vec sa v súčasnosti nachádza v štádiu prípravného konania.

Uznesením okresného súdu sp. zn. 33 Tp 38/2015 z 30. marca 2015 bola zamietnutá žiadosť sťažovateľky o prepustenie z väzby. Následným uznesením Krajského súdu v Nitre

(ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tpo 38/2015 zo 14. mája 2015 bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľkou ústne do zápisnice 7. apríla 2015.

Podľa názoru sťažovateľky jej základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a jej právo na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru bolo porušené postupom a rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu. Sťažovateľka sa nachádza vo väzbe už viac než 1 rok, pričom konanie a rozhodovanie o väzbe trvalo príliš dlho, a to až 74 dní do rozhodnutia krajského súdu. Podľa názoru sťažovateľky nebolo o jej žiadosti o prepustenie z väzby z 2. marca 2015 rozhodované v lehotách predpokladaných Trestným poriadkom, a tým bolo prieskumné konanie o zákonnosti (dôvodnosti) ďalšieho trvania väzby znemožnené. Nečinnosť v konaní o prepustenie na slobodu predstavuje podľa sťažovateľky podstatné porušenie označených článkov ústavy a dohovoru, ktoré zásadným spôsobom vplýva aj na zákonnosť ďalšieho trvania väzby.

Sťažovateľka je presvedčená, že okresný súd a krajský súd nerozhodli o jej žiadosti urýchlene. Lehoty, v ktorých sa rozhodovalo, nemožno považovať za urýchlené konanie s poukazom na absolútnu prioritu rýchlosti takéhoto konania. Došlo tým aj k znemožneniu periodickej kontroly dôvodnosti pozbavenia slobody sťažovateľky. Porušenie práva v prípade sťažovateľky je z ústavnoprávneho hľadiska neospravedlňiteľné a netolerovateľné, a preto nie je možné toto porušenie práva zhojiť dodatočným rozhodnutím. Prostriedkom zabezpečenia osobnej slobody mohlo byť preto iba ukončenie väzobného obmedzenia.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že okresný súd rozhodol o jej žiadosti 30. marca 2015. Aj napriek okamžitému podaniu sťažnosti a rýchlemu písomnému odôvodneniu zo strany obhajcu nedošlo k urýchlenému vyhotoveniu a doručeniu uznesenia a jeho následnému postúpeniu krajskému súdu. Už samotné takéto zistenie postačuje pre záver o zdĺhavosti postupu okresného súdu. Bez pochyb možno konštatovať, že najmä predkladaním spisu krajskému súdu po podaní sťažnosti došlo k prekročeniu požiadaviek na prednostné a urýchlené rozhodovanie o väzbe. Ani postup krajského súdu po predložení veci na rozhodnutie nebol rýchly a nedošlo urýchlene k prijatiu rozhodnutia.

Podľa názoru sťažovateľky porušenie požiadaviek vyplývajúcich z čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti s urýchlenosťou rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby zakladá v tomto prípade nezákonnosť a neústavnosť rozhodnutí všeobecných súdov o väzbe, a preto je nevyhnutné prijať záver o neústavnosti ďalšieho trvania väzby sťažovateľky.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody zaručené v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 33Tp/38/2015 bolo porušené.

2. Základné právo sťažovateľky na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody zaručené v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tpo/38/2015 bolo porušené.

3. Uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4Tpo/38/2015 zo dňa 14.05.2015 a uznesenie Okresného súdu v Nitre sp. zn. 33Tp/38/2015 zo dňa 30.03.2015 sa zrušujú.

4. Okresnému súdu v Nitre sa prikazuje ihneď prepustiť sťažovateľku na slobodu.

5. Ústavný súd SR sťažovateľke priznáva náhradu trov konania, ktoré sú Okresný súd v Nitre a Krajský súd v Nitre povinní spoločne a nerozdielne uhradiť vo výške 355,72 € do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa Mgr. Dávida Štefanku(...).“

Z vyjadrenia predsedu okresného súdu sp. zn. Spr. 776/15 z 23. septembra 2015 doručeného ústavnému súdu 30. septembra 2015 vyplýva, že prokurátor predložil 9. marca 2015 okresnému súdu žiadosť sťažovateľky o prepustenie z väzby. Sudca ešte toho istého dňa nariadil termín výsluchu sťažovateľky na 30. marec 2015, k čomu tohto dňa aj došlo a bolo vyhlásené uznesenie. Písomné vyhotovenie uznesenia bolo vypracované 9. apríla 2015. Sťažovateľka mala vo veci piatich obhajcov, pričom nevyužila možnosť určiť obhajcu,

ktorému by ako jedinému mal súd doručovať písomnosti. Obhajca dr. ■■■■ prevzal uznesenie až 30. apríla 2015, pričom nebolo možné sa s ním spojiť a podľa vlastného vyjadrenia nezabezpečil preberanie poštových zásielok v sídle advokátskej kancelárie a uložením zásielky na pošte došlo k odkladu termínu jej prevzatia. Skutočnosť prevzatia uznesenia potvrdil okresnému súdu elektronicky 30. apríla 2015 o 18.39 h. Následne 4. mája 2015 (v pondelok ako najbližší pracovný deň) bol spis predložený krajskému súdu, ktorý ho toho istého dňa vrátil okresnému súdu s tým, že sa v ňom nenachádza doklad o prevzatí uznesenia od obhajcu dr. ■■■■. Spis bol opätovne predložený krajskému súdu 6. mája 2015 po odstránení vytknutého nedostatku. K tvrdenej nečinnosti okresného súdu sa vyjadril krajský súd vo svojom uznesení sp. zn. 4 Tpo 38/2015 zo 14. mája 2015 a skonštatoval objektívnu prekážku brániacu skoršiemu rozhodnutiu zavinenú jedným z obhajcov sťažovateľky. O prepustení z väzby sa predtým rozhodovalo už 12-krát, pričom ide o mimoriadne zložitú a náročnú vec. K písomnému vyhotoveniu uznesenia došlo v zákonnej lehote a aj doručovanie uznesenia sa vykonalo spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Výnimočnosť prípadu nespočíva len v jeho náročnosti, zložitosti a rozsiahlosti, ale tiež počtom neustále sa meniacich obhajcov. Zo strany okresného súdu nedošlo k prieťahom v konaní a rozhodovaní.

Z repliky právneho zástupcu sťažovateľky z 13. októbra 2015 doručenej ústavnému súdu 14. októbra 2015, ktorou reaguje na vyjadrenie predsedu okresného súdu, vyplýva, že okresný súd nekonal v súlade s § 44 ods. 8 druhou vetou Trestného poriadku, keď doručoval písomnosti všetkým obhajcom. Tvrdenie, že okresný súd nemal možnosť doručovať prvému z nich, je nepravdivé, lebo zo spisu jasne vyplýva, ktorý obhajca a kedy prevzal obhajobu. To znamená, že okresný súd mal možnosť doručovať len jednému (prvému) obhajcovi. Keďže tak neurobil, zbytočne na úkor sťažovateľky doručoval uznesenie všetkým obhajcom a čakal, kým ich všetci prevezmú. Tým zapríčinil prieťahy znamenajúce porušenie označených práv sťažovateľky. Okresný súd nevyužil ani možnosť zistiť u sťažovateľky pri rozhodovaní o väzbe 30. marca 2015 osobu obhajcu, ktorého si na doručovanie zvolila.

II.

Zo spisov okresného súdu sp. zn. 33 Tp 38/2015, ako aj krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 38/2015, ktoré si ústavný súd zadovážil, vyplývajú tieto relevantné skutočnosti:

Zo žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby z 28. februára 2015 adresovanej prokurátorovi vyplýva, že táto bola doručená Krajskej prokuratúre v Nitre (ďalej len „prokuratúra“) 2. marca 2015.

Z prípisu prokuratúry č. k. Kv 66/2013/440-466 z 9. marca 2015 adresovaného okresnému súdu vyplýva, že prokuratúra návrhu sťažovateľky na jej prepustenie z väzby nevyhovela a žiadosť predložila na rozhodnutie okresnému súdu. Prípis spolu s prílohami bol okresnému súdu doručený 9. marca 2015.

Z rukou písaného referátu pravdepodobne sudkyne Záleskej vyplýva, že 9. marca 2015 určila termín výsluchu sťažovateľky na 30. marec 2015.

Z podania obhajcu sťažovateľky z 13. marca 2015 doručeného okresnému súdu 17. marca 2015 vyplýva, že sťažovateľka navrhla vylúčenie sudkyne Záleskej z vykonávania úkonov trestného konania vzhľadom na jej zaujatosť.

Zo zápisnice okresného súdu o výsluchu obvinenej č. k. 33 Tp 38/2015-30 z 30. marca 2015 vyplýva, že najprv bolo vyhlásené uznesenie, podľa ktorého sudkyňa Záleská nie je vylúčená z prerokúvania trestnej veci vedenej proti sťažovateľke, a následne bolo rozhodnuté o zamietnutí jej žiadosti o prepustenie z väzby.

Z písomného vyhotovenia uznesenia okresného súdu sp. zn. 33 Tp 38/2015 z 30. marca 2015 vyplýva referát sudkyne Záleskej z 9. apríla 2015, ktorým prikázala súdnej kancelárii doručiť uznesenie označeným subjektom. Referát sudkyne Záleskej súdna kancelária prevzala 10. apríla 2015 a doručenie uznesenia realizovala 14. apríla 2015.

Z podania obhajcu sťažovateľky zo 7. apríla 2015 obsahujúceho odôvodnenie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu vyplýva, že podanie bolo okresnému súdu doručené takisto 7. apríla 2015.

Z emailového prípisu [REDAKOVANÉ] z 27. apríla 2015 adresovaného obhajcovi sťažovateľky vyplýva, že písomné vyhotovenie uznesenia z 30. marca 2015, ktoré bolo obhajcovi expedované 14. apríla 2015, nie je vykázané ako doručené, keďže nebola vrátená

doručenka o prevzatí uznesenia. Preto žiadala obhajcu o oznámenie, či uznesenie prevzal, keďže predchádzajúce viaceré pokusy spojiť sa s ním telefonicky boli neúspešné.

Z emailovej odpovede obhajcu sťažovateľky z 30. apríla 2015 vyplýva, že zásielka bola na pošte a splnomocnená zástupkyňa ju 30. apríla 2015 prevzala.

Z predkladacej správy okresného súdu sp. zn. 33 Tp 38/15 vyplýva, že táto spolu so spisom bola krajskému súdu predložená na rozhodnutie o sťažnosti podanej sťažovateľkou 4. mája 2015.

Z prípisu krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 33/2015 zo 4. mája 2015 adresovaného okresnému súdu a doručeného okresnému súdu takisto 4. mája 2015 vyplýva, že krajský súd vracia spis ako predčasne predložený, keďže sa v ňom nenachádza žiadny relevantný doklad o doručení rovnopisu uznesenia obhajcovi sťažovateľky, s tým, že je nevyhnutné prevzatie zásielky obhajcom doložiť pripojením návratky o doručení uznesenia. Po odstránení tohto nedostatku treba spis opätovne predložiť s novou predkladacou správou na rozhodnutie krajskému súdu.

Z predkladacej správy okresného súdu č. k. 33 Tp 38/2015-106 z 5. mája 2015 vyplýva, že táto bola spolu so spisom predložená krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti podanej sťažovateľkou, a to 6. mája 2015.

Zo zápisnice o neverejnom zasadnutí krajského súdu č. k. 4 Tpo 38/2015-136 zo 14. mája 2015 vyplýva, že sťažnosť podaná sťažovateľkou proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 33 Tp 38/2015 z 30. marca 2015 bola zamietnutá.

Z prípisu krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 38/2015 z 18. mája 2015, ako aj z pripojených doručeníek je zrejmé, že uznesenie krajského súdu bolo písomne vyhotovené 18. mája 2015 a bolo priamo krajským súdom doručované.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 4 Tpo 38/2015-141 zo 14. mája 2015 vyplýva, že ním bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľkou proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 33 Tp 38/2015 z 30. marca 2015. Pokiaľ sťažovateľka namietala nečinnosť okresného súdu pri prerokúvaní jej žiadosti o prepustenie z väzby, treba konštatovať, že s týmto tvrdením podľa krajského súdu nemožno súhlasiť. Skutočnosť, že trestný spis bol krajskému súdu predložený po 30. marci 2015 (teda po dni rozhodnutia okresného súdu) až po dlhšom čase,

bola výsledkom objektívnej prekážky spôsobenej jedným z obhajcov sťažovateľky dr. ■■■■■, ktorý si nevyzdvihol súdnu zásielku s napadnutým uznesením a túto sa mu podarilo doručiť z iniciatívy okresného súdu až po e-mailových komunikáciách so súdnou tajomníčkou, ktorým predchádzali dve neúspešné telefonické volania zo strany súdnej tajomníčky. Uznesenie prevzal dr. ■■■■■ napokon až 30. apríla 2015, pričom okresný súd na pokyn krajského súdu musel vyčkať na návratku preukazujúcu doručenie uznesenia.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 17 ods. 2 prvej vety ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

„O väzbe musí súd rozhodnúť urýchlene („bref délai, „speedily“). Lehota začína podaním návrhu alebo žiadosti o končí vydaním konečného rozhodnutia súdu, príp. doručením tohto rozhodnutia, ak sa rozhodlo v neprítomnosti obvineného. Neexistuje nijaká pevne ustanovená lehota, v ktorej by súd musel rozhodnúť. Či sa rozhodlo urýchlene, posudzuje sa podľa všetkých okolností prípadu. Spravidla však lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru“ (Bezicheri c. Taliansko, Sanchez - Reisse c. Švajčiarsko, II. ÚS 432/2013, II. ÚS 193/2014, II. ÚS 80/2015).

Z listinných dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, ako aj zo vzájomne nesporných (nespochybňovaných) tvrdení účastníkov konania, je možné zo skutkového hľadiska ustáliť tieto rozhodujúce skutočnosti:

Žiadosť sťažovateľky o prepustenie z väzby bola okresnému súdu doručená 9. marca 2015. Tohto dňa došlo aj k určeniu termínu výsluchu sťažovateľky na 30. marec 2015. Hneď po výsluchu bolo o žiadosti rozhodnuté tak, že táto bola zamietnutá. Uznesenie bolo písomne vyhotovené 9. apríla 2015 a k jeho expedovaniu stranám a obhajcom došlo 14. apríla 2015. Keďže jeden z obhajcov sťažovateľky dr. [REDACTED] uznesenie neprevzal, po emailovej korešpondencii s ním došlo k prevzatiu uznesenia 30. apríla 2015, a to na pošte, kde bola zásielka uložená. Spis bol predložený krajskému súdu 4. mája 2015, avšak toho istého dňa bol krajským súdom vrátený s tým, že sa v ňom nenachádza doklad o doručení zásielky obhajcovi dr. [REDACTED]. Spolu s dokladom o doručení bol spis 5. mája 2015 znova predložený krajskému súdu, doručený mu bol 6. mája 2015.

Možno konštatovať, že od momentu doručenia žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby okresnému súdu 9. marca 2015 do momentu úplného vybavenia veci okresným

súdom, teda do momentu (druhého) predloženia spisu krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti 6. mája 2015, uplynulo celkom 58 dní, teda takmer 2 mesiace.

Je zrejmé, že z hľadiska namietaného porušenia označených práv treba považovať obdobie od 14. apríla 2015, teda od momentu, keď sa expedovalo uznesenie okresného súdu stranám a obhajcom, do 6. mája 2015, keď bol spis opakovane predložený krajskému súdu (celkom 22 dní), za kritické.

Podľa názoru krajského súdu prieťahy vzniknuté v súvislosti s doručovaním uznesenia okresného súdu obhajcom sťažovateľky (najmä obhajcovi dr. [REDACTED]) treba pripísať na farchu sťažovateľky, ktorá jednak svojich obhajcov často menila, ale najmä neoznačila žiadneho z nich ako oprávneného na doručovanie písomností. Tým vyvolala stav, v ktorom uznesenie muselo byť doručené všetkým obhajcom bez výnimky, pričom len čo bol proces doručovania ukončený, bol spis okamžite predložený krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti.

Sťažovateľka je toho názoru, že prieťahy súvisiace s doručovaním uznesenia zapríčinil okresný súd, ktorý nepostupoval v zmysle § 44 ods. 8 Trestného poriadku, resp. nevyužil možnosť vyzvať sťažovateľku v rámci jej výsluchu 30. marca 2015, aby označila obhajcu, ktorému sa majú doručovať písomnosti.

Podľa § 44 ods. 8 Trestného poriadku ak má obvinený viacerých obhajcov, doručí sa písomnosť tomu z nich, koho si určili na doručovanie písomností. Ak nebol určený žiaden z obhajcov, doručí sa písomnosť tomu, ktorý bol zvolený za obhajcu ako prvý. Ak bolo naraz zvolených viac obhajcov, doručí sa písomnosť tomu, ktorého určí obvinený.

Z citovaného ustanovenia je podľa názoru ústavného súdu zrejmé, že v zásade by nemala v prípadoch, keď má obvinený súčasne viacero zvolených obhajcov, nastať situácia, v ktorej by bolo potrebné písomnosti doručovať všetkým obhajcom. Prioritné je právo voľby obvineného. Ak toto právo nevyužije, potom sa písomnosti doručujú obhajcovi zvolenému

ako prvému v poradí. Napokon, ak obhajcovia boli zvolení naraz, určí obhajcu na doručovanie písomností obvinený.

Z dosiaľ uvedeného možno vyvodiť, že postup, ktorý zvolil okresný súd, by prichádzal do úvahy iba v prípade, že všetci obhajcovia boli zvolení naraz, pričom sťažovateľka neurčila toho obhajcu, ktorému sa má písomnosť doručiť.

Z pohľadu ústavného súdu treba konštatovať, že ani z tvrdení účastníkov konania, ale ani z listinných dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, nevyplýva, že by išlo o obhajcov zvolených naraz, teda o takú situáciu, keď osobu obhajcu pre doručovanie nebolo možné ustáliť na základe časového poradia vyplývajúceho z dátumu zvolenia toho-ktorého obhajcu. Ak by však aj išlo o takýto prípad, treba prisvedčiť sťažovateľke, že mala byť okresným súdom v rámci výsluchu 30. marca 2015 upozornená na potrebu určiť obhajcu pre doručenie uznesenia okresného súdu, čo sa však nestalo.

Za relevantnú nepovažuje ústavný súd ani námietku, že sťažovateľka často menila svojich obhajcov. Využívala tým ako obvinená iba svoje zákonné právo, čo spravidla nemôže byť obvinenému pripisované na ťarchu.

Za daného skutkového stavu ústavný súd nemôže prisvedčiť právnomu názoru okresného súdu, podľa ktorého prieťahy pri rozhodovaní o ďalšom trvaní väzby súvisiace s doručovaním uznesenia okresného súdu všetkým obhajcom sťažovateľky majú ísť na ťarchu sťažovateľky.

Treba urobiť záver, že proces rozhodovania o žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby trvajúci na okresnom súde 58 dní sa javí ako neprimeraný, a preto obstojí záver, že došlo k porušeniu práva sťažovateľky na urýchlené rozhodnutie o ďalšom trvaní jej väzby podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Ďalším požiadavkám sťažovateľky nebolo možné vyhovieť (bod 3 výroku nálezu).

Sťažovateľka požadovala, aby boli uznesenia okresného súdu sp. zn. 33 Tp 38/2015 z 30. marca 2015 a krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 38/2015 zo 14. mája 2015 zrušené a aby ústavný súd prikázal okresnému súdu ihneď prepustiť sťažovateľku z väzby.

Uvedené požiadavky sformulovala sťažovateľka v súvislosti so svojím právnym názorom, podľa ktorého pomalé rozhodovanie o väzbe, resp. o jej ďalšom trvaní, je dôvodom na prepustenie obvineného z väzby.

Uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 483/2015-23 z 12. augusta 2015 bola tá časť sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka domáhala zrušenia uznesení všeobecných súdov a prepustenia z väzby, odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť.

Vychádzajúc z uvedeného, nebolo možné tejto ďalšej časti sťažnosti vyhovieť.

Sťažovateľka požadovala náhradu trov právneho zastúpenia advokátom vo výške 355,72 €.

Ústavný súd priznal sťažovateľke požadovanú náhradu trov v plnej výške, a to za 2 úkony právnych služieb v roku 2015 (prevzatie a príprava zastúpenia, sťažnosť) po 139,83 € a za režijný paušál dvakrát po 8,39 €. Napokon priznal aj daň z pridanej hodnoty v sume 59,28 € (bod 2 výroku nálezu).

V zásade prichádzala do úvahy aj odmena za repliku na vyjadrenie okresného súdu spolu s režijným paušálom a daňou z pridanej hodnoty, čo by však už prevyšovalo sumu, priznania ktorej sa sťažovateľka domáhala.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 časť vety pred bodkočiarkou ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou

rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. novembra 2015